

14.

Je dobré vytrvat!

S ulehčením opustil Giovanni Norbertův statek.

„Už nám chybí jen pastýři, ovce a ty jesle,“ počítal na prstech, jak kůň klopytal kamenitou cestou domů.

„A nejdříve se doma pustím do těch jeslí.“ rozhodl se.

Tři pokroucená prkna tam stála opřená o zeď a Giovanni je vzal pod paží.

„Musím najít někoho, kdo z nich stluče jesle. A to bude rychlejší pěšky!“ řekl si, odvedl koně do stáje a vyšel do ulic. Před kostelem potkal brusiče nožů.

„Uměl bys z těch prken udělat jesle?“ zeptal se ho.

„Neuměl,“ odpověděl brusič.

„Hrobník je poloviční truhlář, ale není doma. Nebo se zeptej někoho, kdo dělá se zvířaty. Možná to bude umět řezník.“

„Zvládl bys z těch prken udělat žlab pro zvířata?“ zeptal se ho.

„Ne,“ odpověděl řezník, „Pracuji se zvířaty, která už žádné krmení nepotřebují. Zeptej se tkalce, má stav ze dřeva.“

Giovanni šel za tkalcem, ale ani on to neuměl. Tak pokračoval ještě ke kováři, od něj k pekaři. A pekař dostal nápad, že by to mohl umět řezník... Ale tam už Giovanni byl.

Vrátil se unavený domů. Prkna byla těžká a ruce ho bolely.

„Je večer a jsem na tom stejně jako ráno,“ povzdechl si.

„Pane Giovanni, vypadáte unaveně,“ oslovil ho Filippo, který nesl do stáje seno.

„Truhlář Sebastian mi daroval tahle prkna, ale jesle už z nich stlouct nechtěl. Celý den jsem hledal někoho, kdo by to uměl. Ptal jsem se snad každého. Brusiče, hrobníka, řezníka, tkalce, kováře, pekaře...“ stěžoval si Giovanni.

„Možná vím o někom, kdo by to uměl,“ zamrkal na něj šibalsky Filippo.

„Bohu díky!“ oddychl si Giovanni.